

Hølge (FP):

Jeg var beklageligvis ikke til stede, da arbejdsministeren begyndte sin redegørelse for regeringens stilling, og derfor kan der måske være blevet sagt noget, som jeg ikke har fået med her.

Men ellers skal jeg sige, at umiddelbart kunne forslagsstillernes hensigter med dette forslag til folketingsbeslutning nok se ganske fornuftige ud. Der er et folketingsflertal omkring augustforliget. Lønstigningerne skal holdes inden for 2 pct., og da den almindelige omkostningsudvikling også skal, så kunne det nok se rimeligt ud, på overfladen i hvert fald, at arbejdsledsøshedsunderstøttelsen og sygedagpengene var underlagt de samme regler.

Så enkelt er det imidlertid ikke, når man ser på den udvikling, der ligger til grund. Hensigterne i septemberforliget af 1975 og augustforliget af 1976 er jo allerede kuldkastet af Paulus Andersen, HK og mange andre, der siger, at kan vi ikke få mere end 2 pct. efter 1. marts, så må vi jo se at få procenterne på plads før den 1. marts. Med andre ord, lønhamstringen er begyndt. Dagbladsjournalisterne kan dårlig nå at referere den ene ulovlige arbejdsnedlæggelse, før den næste er i fuld gang. Når man betænker, at Falck-redderne reddede sig 15 pct. med et fingerknips, så kan det jo godt være, at dagpengeydelseerne ikke vil stige så forholdsmæssigt meget mere end lønningerne som forudsat i forslaget.

I forbindelse med Falck-reddernes lønforhøjelse på 15 pct. kan jeg ikke lade være med et lille hjertesuk over de mange protester mod påstanden om, at de lønførende i dette land er stat, amt og kommune. Det turde være et godt eksempel, at Falck-redderne ønskede de 15 pct. for at komme op på det samme som de kommunale brandværn.

Sandheden er jo, at augustforligets grundlag i øjeblikket er udsat for så svære jordskælv, at dette konsekvensforslag kan komme til at virke uretfærdigt. Fremskridtspartiet må derfor foreløbig udtale, at vi som altid vil gå ind i udvalget med åbent sind, men altså også med skærpede sanser, så sandt som at dette drejer sig om at begrænse nogles indkomster ved lov, hvorimod der for resten af arbejdsmarkedet kun foreligger en henstilling til parterne.

Jeg kan ikke forstå – det har jeg sagt mange gange fra denne talerstol, og jeg kommer vel også nok til det mange gange endnu – jeg kan ikke forstå, at september- og augustforligspar-

terne ikke kan se skriften på væggen, når den står der med selv den største plakatskrift. Real-lønnen er ikke for høj i produktionen, det tror jeg ikke; det er skatterne, der er for høje. Skal vi stoppe dette ræs, før udlandet stopper os, så må skatterne ned, og dertil kræves der besparelser. Det er den vej, vi skal.

Men all right, vi kigger på det i udvalget, hvis vi når det før valget.

Lone Dybkjær (RV):

Mit partis ordfører kan desværre ikke være til stede, og jeg skal derfor på hans vegne afvise forslaget.

Gert Petersen (SF):

Jeg kunne egentlig godt klare mig med et lige så kort indlæg som den foregående taler – det er der sikkert også nogle der synes jeg burde. Men jeg vil godt føje et par enkelte bemærkninger til.

For det første var jeg glad for at høre, at ministeren og regeringen og socialdemokratiet afviser forslaget, og at det oven i købet ikke kan ses ifølge ministeren at have hjemmel i de beklagelige forlig, som man har indgået her på det sidste, og som forslagsstillerne egentlig påberåber sig.

Jeg vil da godt sige, at selv om det havde haft hjemmel i disse forlig, så ville vi afvise det, for vi har ingen lod og del hverken i augustforlig eller i septemberforlig. Vi mener, at det var forkert, man indgik disse forlig, at man har lagt denne lønramme eller vedtaget en henstilling om en lønramme for arbejdsmarkedet, og følgelig ville vi også anse det for forkert, om man i konsekvens heraf begyndte at lægge rammer for arbejdsledsøshedsunderstøttelsen.

Jeg vil godt sige om den tredje og sidste ting, at jeg synes, ånden i forslaget er meget beklagelig. Den er igen udtryk for et syn på arbejdsledsøshed, som er totalt uacceptabelt for socialistisk folkeparti. De mennesker, der er arbejdsledsøse, har ikke selv bedt om det. De burde have en langt bedre erstatning end den, de får, for de lidelser, som samfundet udsætter dem for i forbindelse med arbejdsledsøshed – tilmed noget, som vel i øvrigt ligger på kanten af, hvad grundloven forpligter os til. Nu kommer man altså her og foreslår at straffe dem yderligere.

Jeg synes, det er grove løjer, og jeg kan sige, at der findes ikke det argument i dette univers,